

Un forat negre de l'art gironí

En el panorama museístic de la ciutat de Girona es detecta un cas greu d'ocultació del patrimoni. La trajectòria artística de l'art gironí, ordenada cronològicament, comença en el Museu d'Arqueologia i continua en el Museu d'Art, però s'interromp bruscament a partir de la segona meitat del segle xx. Semblava lògic que la continuïtat trencada pogués refer-se amb la creació del Centre d'Art Contemporani, però aquest té el propòsit d'ocupar-se bàsicament de les avantguardes i de les últimes tendències. Hi ha, doncs, un autèntic forat negre en el qual es precipiten i s'enfonsen tots els artistes plàstics –molts d'ells de categoria i prestigi reconeguts arreu– que han creat a partir de 1940. Només el Museu d'Història dedica una mínima atenció a alguns, en el lògic context del seu discurs didàctic sobre l'evolució global de la ciutat.

Aquesta incomprendible marginació no es dona pas en altres centres de rang comarcal, com el Museu de la Garrotxa o el de l'Empordà. És a Girona ciutat on almenys dues generacions d'artistes, tot i que tenen obra en els fons dels museus, en cap d'aquests espais no disposen de l'honor de l'exposició permanent. Són invisibles i, per tant, pràcticament inexistents. La Diputació ha intentat superar aquest buit amb la col·locació d'algunes peces a les seves dependències i amb l'organització d'espontànies exposicions temporals. També ho han fet el Museu d'Art i el Museu d'Història a través de meritòries mostres antològiques. Tanmateix, el forat negre es manté; es tracta d'un cas paral·lel a l'encara més greu de Barcelona, on el tall existent entre el MNAC i el MACBA ha deixat mig segle d'art català amagat en els magatzems. Aquesta ocultació de l'art d'una època sencera, que pesa com una estranya maledicció sobre els seus protagonistes, es converteix en un problema insoluble si no hi ha, per part de les institucions implicades, una voluntat

explícita de reconduir la situació. Allò que costa més d'entendre és que uns centres o museus que s'autotitulen *d'art contemporani* no vulguin acollir i exhibir el llegat dels artistes que han viscut, com diu el diccionari, «en el temps actual» i que són, per això, els nostres més autèntics contemporanis.

>> **Cosme Campsolinas, en moto per Ceret després de la Segona Guerra Mundial.**

Aniversaris. Tanquem en aquest últim número de 2009 el bloc temàtic 1808-1809, que vam obrir el 2008 i hem mantingut durant els dos anys del bicentenari dels setges napoleònics a Girona. Hi hem publicat un total de vuit treballs sobre aspectes concrets de la guerra del Francès a la ciutat i a les comarques. Aquests textos, juntament amb el dossier del número 251, han estat la nostra contribució a l'aniversari de l'efemèride. L'altre aniversari al qual ens adherim en aquest número és el vint-i-cinquè de la mort del poeta Joan Vinyoli, amb un dossier que repassa el seu itinerari vital i literari per les terres gironines, des de la Santa Coloma de la seva adolescència fins al Begur de la seva maduresa.